

VIAC DÁVAŤ AKO PRIJÍMAŤ

Mnohí z nás sa už istotne stretli s výrazom D3 (D na tretiu). Nejde o žiaden matematický výraz, ako by sme sa možno nazdávali. D3 znamená Dávať Dobro Druhému. Aj obdobie Veľkého pôstu, ktoré už prežívame, sa prejavuje intenzívnejšou modlitbou, pôstom, je nám dané ako dobro z veľkej Božej lásky a dobroty. Je to milostivý čas, ktorý nás okrem iného pozýva k tomu, aby sme viac dávali, ako prijímali. Aj Božie slovo hovorí, že „*blaženejšie je dávať, ako prijímať*“ (Sk 20, 35) a na inom mieste nás povzbudzuje k dávaniu z toho, čo sme dostali, slovami: „*Svoj majetok používaj, syn môj, na skutky milosrdenstva! Nikdy neodvracaj svoju tvár od chudobného, aby sa neodvrátila Božia tvár od teba! Konaj skutky milosrdenstva, syn môj, podľa toho, koľko máš! Ak máš veľa, dávaj z toho viac; ak máš málo, neboj sa konať dobro aj z mála!*“ (Tob 4, 7 – 8). Hovoríš si, že nevlastníš žiaden majetok? Že nemáš ani málo a už vôbec nie veľa? Že máš „z ruky do úst“? Skúsme namiesto slova majetok doplniť akékoľvek iné bohatstvo, ktoré máme, ktorým nás milujúci Boh obdaril, či už je to náš život, zdravie, schopnosti, talenty, práca, ktorú máme, a namiesto slova chudobný doplníme slovné spojenie toho, kto potrebuje pomoc, kto má menej ako my alebo nemá vôbec. A tak, aj keď sa nám na prvý pohľad zdalo a z Božieho slova vyplývalo, že ide len o materiálne dobrá, že azda nemáme toľko majetku, ktorý by sme mohli rozdávať, že nemáme nič, nie je to celkom tak. Nikolaj Gogol raz povedal: „*Nikdy nie sme takí chudobní, že by sme nemohli poskytnúť pomoc bližnému.*“ Opisuje to aj krátky príbeh, kde na chodníku rušnej ulice sedel žobrák v roztrhaných šatách a prosil okoloidúcich o almužnu a podporu. Nik mu nevenoval ani najmenšiu pozornosť. Len jeden z okoloidúcich sa zastavil a povedal: „*Rád by som ti niečo dal, ale zistil som, že vo vrecku nemám ani jednu kopejku.*“ „*Ty si mi dal viacej než jednu kopejku, ty si mi daroval kúsok zo svojho srdca,*“ odpovedal chudák. Každý z nás má niečo, čím môže iného obdarovať. Okrem toho, že blížni neraz potrebujú našu materiálnu pomoc, potrebujú tiež zakúsiť lásku, prijatie, odpustenie, túžia byť povšimnutí inými, tešia sa, keď im venujeme úsmev, milé slovo, keď im pomôžeme v nejakej činnosti, keď im dáme kúsok svojho času, ktorého v dnešnej uponáhľanej dobe máme akoby čoraz menej, keď im venujeme kúsok seba. A týmito duchovnými dobrami disponuje každý z nás. No čo sa neraz stáva? Len čo nás niekto o niečo poprosí, máme množstvo výhovoriek, prečo sa to či ono nedá. Nachádzame všelijaké dôvody, ktoré podporia naše nie. Isté príslovie hovorí: „*Kto chce, hľadá spôsoby, kto nechce, hľadá dôvody.*“ A keď už aj niekomu pomôžeme, niečo zo svojho dáme, pri najbližšej príležitosti mu to pripomenieme. „*Dávanie je výsada, nie bremeno,*“ čítal som raz niekde. Kiež by sme to však zažívali aj v našom živote. Kiež by sme boli naozaj šťastní pri dávaní a bola by to pre nás česť. V jednej zo svojich homílii nás k dávaniu povzbudzuje aj Svätý Otec František, ktorý hovorí o dávaní tým, ktorí potrebujú, nie však z nadbytku, ale z toho, čo ma stojí nejaké zrieknutie, keď ide o vec, ktorú potrebujem pre seba. Ľahšie sa dáva, keď je z čoho dávať. Ale Boh od nás chce viac. Chce, aby sme išli za svoje hranice, mimo zóny komfortu, aby sme išli za svoj egoizmus a sebeckosť, aby sme boli tými, ktorí dávajú, a nečakajú späť. Aby sa aj v našom živote plnilo Božie slovo: „*Nech nevie tvoja ľavá ruka, čo robí pravá*“ (Mt 6, 3b). Teda nebojme sa s radosťou dávať dobro druhému v akejkoľvek podobe, a to nielen v tomto pôstnom čase, ale každý jeden deň nášho života, lebo „*veselého darcu miluje Boh*“ (2 Kor 9, 7b).

o. Rastislav Baka